

Arrest

nr. 228 254 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. GYSELEN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S. S. M. X (verder: verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van X, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte tot uw vijf jaar in de wijk X woonde. Hierna verhuisde u naar X, in X AIX, waar u tot 2008 verbleef. In 2008 verhuisde u naar X, waar u tot 14 augustus 2015 woonde. De laatste dagen voor uw vertrek uit Irak verbleef u bij uw ouders in Bagdad Al-Jadida.

Op 3 november 2011 bent u gehuwd met R. X,(CG 15/23010B en OV 8.115.399) en samen hebben jullie twee kinderen, A. en M.. Zowel uw vrouw als kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. U heeft gestudeerd aan de Militaire Universiteit en in 1994 studeerde u af in de richting Telecommunicatie. Na uw studies bent u in dienst getreden bij het leger, waar u tot 2000 actief was als mulazim (eerste luitenant) in Kirkuk. Van 2000 tot aan de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 werkte u als naqib (kapitein) in het Al-Taji kamp in Bagdad. Na de val van het regime van Saddam Hoessein zat u een jaar thuis en werkte u als fietsenmaker. In 2004 trad u in dienst bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waar u tot december 2006 werkte op de politie-eenheid van de checkpoints, waar u uiteindelijk bent kunnen opklimmen tot de rang van ra'id (majoor). Na uw werk op het Ministerie van Binnenlandse Zaken ging u andermaal aan de slag als fietsenmaker alvorens in 2008 als naqib (kapitein) in dienst te treden bij de militaire inlichtingendienst. U werkte op de academie van de inlichtingendienst, waar u eerst actief was als leerkracht en later als mussa'ed (assistent) van de bevelhebber. U bleef tot 7 augustus 2015 werken op de militaire inlichtingendienst, waar u uiteindelijk opgeklommen bent tot de rang van muqaddam (luitenant-kolonel).

Na de komst van Daesh in 2014 hadden jullie op de militaire inlichtingendienst de bijkomende opdracht gekregen om mannen naar de luchthaven van Bagdad te sturen om vliegtuigen te controleren en te doorzoeken om te vermijden dat er wapens gestolen werden, waarbij u de verantwoordelijkheid had gekregen over twee eenheden die vliegtuigen controleerden. Via uw bevelhebber was u te weten gekomen dat er een aantal groeperingen actief waren met het smokkelen van wapens via de luchthaven van Bagdad. Op 6 augustus 2015 werd u door één van uw soldaten, die als informant voor u werkte, opgebeld om u te melden dat hij tijdens een controle vier leden van 'Kataib Hamza', een sjiiitische militie verbonden aan 'Asaib Ahl al-Haqq', gezien had en zij verschillende wapens genomen hadden zonder hiervoor een vergunning te hebben. Hierop nam u contact op met O., de officier van de eenheid, en zei u tegen hem dat u informatie had over het smokkelen van wapens door Kataib Hamza en dat hij hen moest tegenhouden. Oday zei echter dat deze leden van Kataib Hamza een vergunning hadden waarop stond dat de wapens van hen waren. U wist echter dat O. aan het liegen was en contacteerde de algemene directie en het informatiecentrum zodat zij iemand zouden sturen om hen te arresteren. Iets later belde O. om te zeggen dat de leden van Kataib Hamza u wouden spreken, maar u zei dat ze moesten wachten. Enkele minuten later waren de mannen van de algemene directie op de luchthaven aangekomen en werden de leden van Kataib Hamza aangehouden en meegenomen voor onderzoek, waarna bleek dat alle wapens gestolen waren en toebehoorden aan het Ministerie van Defensie.

Op 8 augustus 2015 ging u met verlof naar huis en ging u met uw vrouw naar het ziekenhuis voor een neusoperatie. Onderweg werd u echter gevolgd door een auto en zag u dat de inzittenden hun wapens op u gericht hadden, waarna u er in slaagde te ontkomen. Dezelfde dag werd u 's avonds om 21u door een onbekend nummer opgebeld. De beller stelde zich voor als A. S. van Asaib en zei dat zowel de vier personen die op de luchthaven aangehouden waren als de wapens die in beslag genomen werden hen toebehoorden, waardoor u zichzelf in de problemen had gebracht. Hij zei verder dat ze u nooit met rust zouden laten en ze u wel zouden weten te vinden. Hierna nam u direct contact op met uw bevelhebber en vertelde u hem alles wat u overkomen was, die zei dat hij het ging rapporteren en raadde u aan voorzichtig te zijn. De volgende dag besloot u een paspoort aan te vragen voor in het geval de situatie nog moeilijker zou worden voor u en opdat u direct zou kunnen vertrekken. Op 14 augustus 2015 vond u vervolgens een dreigbrief van Asaib bij u thuis, waarin stond vermeld dat u een collaborateur was en dat, indien u de wijk niet zou verlaten, zij binnen de 24 uur u en uw familie zouden vermoorden. Hierna ging u naar uw ouders in Bagdad Al-Jadida en besloot u uiteindelijk Irak te verlaten. Op 17 augustus 2015 vertrok u uit Bagdad en reisde u naar Erbil, Noord-Irak. De volgende dag verliet u Erbil en reisde u met de bus naar Turkije. Vandaar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en Hongarije in België aan te komen. U kwam hier aan op 30 september 2015 en diende hier op 1 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België, op 21 september 2015, had u via uw familie vernomen dat uw huis in Bagdad in brand gestoken was. U vermoedt dat Kataib Hamza achter deze brandstichting zat omdat zij u en uw familie niet konden vinden. Een dag later, op 22 september 2015, waren uw vader en broer naar uw huis gegaan om de deur op slot te doen en om foto's te nemen, waarna de daders hen vermoedelijk gevolgd zijn. Dezelfde dag werd uw broer A. immers bij zijn thuis doodgeschoten.

Omdat u uw dienst bij de militaire inlichtingendienst onwettig verlaten hebt, wordt u bovendien beschouwd als deserteur. Omwille van uw desertie werd u op 28 juni 2016 door de militaire rechtbank veroordeeld tot een celstraf van vijf jaar.

Op 9 november 2017 werd er door het CGVS in uw hoofde een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd deze beslissing op 25 september 2018 echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd, waarna uw verzoek teruggestuurd werd naar het CGVS voor verder onderzoek.

U werd vervolgens uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 14 november 2018. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweert u dat u wat bijkomende info opgezocht had over de groepering die u bedreigd had en dat u zich ook bij enkele vrienden van de militaire inlichtingendienst geïnformeerd had. U geeft hierbij aan dat de volledige naam van de militie die u bedreigde 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' is, een militie die onder leiding staat van Hussam Al-Aboodi. Deze militie zou duizenden gewapende leden hebben en bevelen krijgen van Asaib Ahl al-Haqq. De vier leden van deze militie die in 2015 op uw bevel gearresteerd werden, zijn ondertussen veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Hoewel deze personen gearresteerd werden, kan de Iraakse overheid u niet beschermen omdat deze militie vele leden heeft en de helft van de Iraakse regering momenteel uit milities bestaat. Bijgevolg riskeert u nog steeds gedood te worden bij een terugkeer naar Irak.

Hiernaast herhaalt u dat u gedeserteerd bent en u op 28 juni 2016 veroordeeld werd tot een celstraf van vijf jaar. Omdat u uit uw dienst gedeserteerd was in oorlogstijd heeft u een dergelijke zware straf gekregen, een straf die voor elke deserterende luitenant-kolonel van de militaire inlichtingendienst hetzelfde geweest zou zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, kieskaart, wapenbadge, militaire badge, woonstkaart, kopie van aanwervingsbewijs van de academie van de inlichtingendienst, kopie van drie documenten betreffende promotie in rang, een dreigbrief, een foto van uw huis, kopie van uw paspoort, kopie van het paspoort van uw vrouw en kinderen, identiteitskaart vrouw, nationaliteitsbewijs vrouw, diploma vrouw, nationaliteitsbewijs kinderen, identiteitskaart kinderen, kopie van opleidingscertificaten inlichtingendienst, kopie van badge Binnenlandse Zaken, kopie van vier documenten betreffende uw desertie, kopie van een aanstellingsbewijs van een nieuwe functie, foto's van het leger, huwelijksakte, kopie van overlijdensakte broer Ahmed, kopie van identiteitskaart broer Ahmed, foto's verbrand huis, brieven betreffende psychologische opvolging, kopie van vonnis desertie, medisch attest, medisch attest betreffende uw zoon, psychologische verslagen betreffende uw vrouw, info betreffende de militie die u bedreigde en enkele bijkomende medische attesten betreffende uw vrouw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u door verschillende militairen gevraagd werd hen te helpen met informatie over de militaire inlichtingendienst en zij u ook vroegen om hen te helpen met corruptie binnen de militaire inlichtingendienst, hetgeen u weigerde.

Hierbij verklaarde u ook dat de corruptie bijvoorbeeld om wapendiefstal ging, waarbij gearresteerde terroristen uw hulp vroegen om vrij te komen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens de gehoren op het CGVS haalt u echter aan dat de problemen die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst voortkomen uit een héél concreet incident op de luchthaven van Bagdad, waarbij u de opdracht gegeven had om leden van de militie 'Kataib Hamza' te arresteren omdat zij betrappt waren op wapensmokkel (CGVS II, p. 12-13), een heel concrete gebeurtenis waarover u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén enkel woord heeft gerept. Dit incident op de luchthaven is echter hét kernelement van uw asielrelaas, de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van A.S., de dreigbrief, de brandstichting van uw huis én de moord op uw broer zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS II, p. 11-20). Dat u nét deze gebeurtenis onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Hoewel u verklaart dat u bij uw interview op de DVZ niet de kans kreeg om alles in details te vertellen en er maar een kwart van wat u zei genoteerd werd, geeft u wel aan dat u er kort en samenvattend alle redenen hebt kunnen vertellen die de aanleiding gaven tot uw vertrek (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 3). Deze uitleg kan echter geenszins een verklaring vormen voor het niet vermelden van bovenstaand incident bij de DVZ. Vooreerst gaat het hier allerm minst om details en ten tweede is het hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst naliet een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas te noteren indien u dit daadwerkelijk vermeld zou hebben. Daarenboven maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS wel melding van wapendiefstal, maar gaf u hier enkel bij aan dat gearresteerde terroristen uw hulp vroegen om vrij te geraken. Dit komt echter geenszins overeen met uw verklaringen op het CGVS, waarbij u aangaf dat er net op basis van uw initiatief mensen gearresteerd werden voor wapendiefstal (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS II, p. 12-13).

Voorts maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS evenmin melding van de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van A. S. en de brandstichting van uw huis, elementen die u tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS wel nadrukkelijk aanhaalt (CGVS I, p. 4-5 en 23-24, en CGVS II, p. 11-20). Andermaal dient er geconcludeerd dit te worden dat dit géén details, maar wel cruciale elementen binnen uw asielrelaas betreft en dat het niet-vermelden ervan totaal niet aan een gebrek aan tijd kan te wijten zijn aangezien van uw redelijkerwijze kan worden verwacht dat u zo'n incidenten ogenblikkelijk zou aanhalen. Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo beweert u immers dat u gevisieerd en bedreigd werd door Kataib Hamza en geeft u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hun volledige naam 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' is, waarvan Hussam Al-Aboudi de verantwoordelijke is (CGVS III, p. 7). Het is echter hoogst opmerkelijk dat u beweert dat Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi u in 2015 viseerde en bedreigde. Uit de informatie die teruggevonden kon worden blijkt immers dat deze militie pas in 2016 opgericht werd, hetgeen bevestigd lijkt te worden door het gegeven dat hun eerste Facebookpost eveneens dateert van 2016 (zie administratief dossier CGVS). Dat u aangeeft bedreigd geweest te zijn door deze militie nog vooraleer deze militie opgericht werd is bijzonder frappant en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uit de beschikbare informatie blijkt evenzeer dat er sinds 2018 geen informatie over deze militie meer teruggevonden kan worden en volgens een ex-lid zou de groepering ondertussen ook ontbonden zijn. Het gegeven dat het laatste bericht op de Facebookpagina van deze groepering dateert van 14 december 2017 lijkt dit andermaal te bevestigen (zie administratief dossier CGVS). Dat u op geen enkel moment aanhaalt dat deze groepering ondertussen opgehouden heeft te bestaan en u uw vrees blijft ophangen aan deze groepering, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Verder zijn uw verklaringen over de groepering die u bedreigde allesbehalve overtuigend. Vooreerst beweerde u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS enkel dat u door 'Kataib Hamza' bedreigd werd, maar kon u verder weinig tot niets zeggen over deze groepering. Zo kon u niet zeggen wie hun leider was, wat hun logo was, waar zij voor stonden of wat hun objectief was. U gaf zelfs aan dat u op geen enkel moment getracht had om meer informatie over deze groepering te bekomen. U slaagde er enkel in te zeggen dat zij verbonden waren met A. (CGVS II, p. 14). In uw eerste weigeringsbeslissing, dd. 9 november 2017, werd bijgevolg ook geconcludeerd dat uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde de geloofwaardigheid ondermijnden. Eens te meer daar van iemand die quasi zijn hele professionele loopbaan bij de Iraakse veiligheidsdiensten gewerkt heeft, zowel bij de politie op het Ministerie van Binnenlandse Zaken als bij de militaire inlichtingendienst van het Ministerie van Defensie, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij beter geïnformeerd is over de groepering

die hem bedreigde of dat hij toch minstens zou trachten om hierover meer duidelijkheid te krijgen. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan bijkomende informatie opgezocht te hebben over de groepering die u bedreigde en beweert u dat u bedreigd werd door 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', een militie onder leiding van Hussam Al-Aboudi die verbonden zou zijn met A.. Eveneens legt u enkele bijkomende documenten voor met informatie over deze militie (CGVS III, p. 7-8). Dat u ondertussen wel informatie opgezocht heeft over de groepering die u bedreigd zou hebben doet echter niets af aan bovenstaande argumentatie. Dat u pas na de weigeringsbeslissing van 9 november 2017 informatie opgezocht heeft, toont immers aan dat u deze informatie louter om pragmatische redenen opgezocht heeft om de argumentatie van uw weigeringsbeslissing aan te vechten, hetgeen u zelf ook aangeeft (CGVS III, p. 8). Bijgevolg volstaat deze bijkomende informatie 'an sich' niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw bewering dat u enkel werkte op de inlichtingschool, u niet aan het verzamelen van informatie deed en u bijgevolg ook geen informatie had over de groepering die u bedreigde, kan evenmin overtuigen (CGVS III, p. 7). U had destijds immers evenzeer op het internet informatie kunnen opzoeken en uw netwerk en collega's hierover kunnen aanspreken, zoals u ondertussen wel gedaan zou hebben (CGVS III, p. 7-9).

Ten tweede is het ook hoogst eigenaardig dat u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS enkel sprak over de militie 'Kataib Hamza', maar u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plots beweert dat het om 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' gaat en u hierbij aangeeft dat 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib' enkel een regiment is van de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' (CGVS III, p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u niet eerder melding maakte van deze 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' geeft u aan dat u ervan uitging dat het CGVS zelf opzoekingen ging doen en het CGVS zich enkel gefocust heeft op de kleine groepering, niet op de hoofdorganisatie (CGVS III, p. 8). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen, het is immers aan u om alle relevante feiten op te sommen en kenbaar te maken aan de asielinstanties. Bovendien kan er van u als verzoeker verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt wanneer deze zich voordoen. Dat u 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' in eerste instantie onvermeld liet en u enkel melding maakte van 'Kataib Hamza', terwijl u hiervan reeds op hoogte was en u dit bijgevolg reeds veel eerder had kunnen vermelden, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met deze militie.

Alsook is het eigenaardig dat u beweert dat de militie die u bedreigde, 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', verbonden is mét en bevelen krijgt van Asaib Ahl al-Haqq (CGVS III, p. 7-8), terwijl deze militie op hun Facebookpagina net aangeeft tot geen enkele militaire vleugel of factie te behoren (zie kopie in administratief dossier CGVS). Daarenboven is het ook hoogst bevreemdend dat u beweert dat 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' een militie is die bestaat uit duizenden gewapende leden (CGVS III, p. 10), terwijl uit de teruggevonden informatie blijkt dat deze groepering slechts een 150-tal strijders gehad zou hebben (zie landeninformatie in het administratief dossier CGVS). Ook is het opvallend dat u beweert dat Kataib Hamza een kleiner regiment is binnen de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', maar noch in de teruggevonden informatie noch op de Facebookpagina van 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' melding gemaakt wordt van Kataib Hamza. Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u viseerde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw echtgenote (X R. K. G., CG 15/23010B en OV: 8.115.399) tijdens haar eerste twee gehoren op het CGVS bijzonder weinig bleek af te weten van de door u aangehaalde bedreigingen, wat op zich ook alweer een heel merkwaardige vaststelling is. Zo slaagde uw echtgenote er niet in te preciseren wanneer uw problemen zijn begonnen, kon zij niets vertellen over problemen die u vóór augustus 2015 gehad zou hebben, wist zij niet tot welke militie de mensen die u had aangegeven voor wapensmokkel behoorden en kon zij niets zeggen over Kataib Hamza, de militie die aan de basis van jullie vertrek uit Irak zou liggen. Ook over de door u aangehaalde desertie kon uw echtgenote weinig tot niets zeggen. Hoewel zij beweerde dat er een vonnis tegen u werd uitgesproken wegens desertie en u opsluiting riskeert, diende zij het antwoord schuldig te blijven wanneer haar gevraagd werd wanneer het vonnis afgeleverd werd, wat er in het vonnis staat en hoelang u opgesloten dreef te worden (zie notities persoonlijk onderhoud X R. K. G. I, p. 6 en II, p. 5-8). Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor jullie vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot, en dit al zeker in het kader van een lopende asielprocedure. Dat uw echtgenote zich voor haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS wel beter geïnformeerd had en meer gedetailleerde antwoorden en meer informatie kan geven over bovenstaande elementen van jullie asielrelaas (CGVS X R. K. G., p. 5-7) doet niets af aan bovenstaande argumentatie. Integendeel,

dat uw echtgenote het klaarblijkelijk pas nodig vond zich beter te informeren nadat jullie reeds op 9 november 2017 een weigeringsbeslissing ontvangen hadden lijkt weinig oprecht en toont aan dat zij zich louter om pragmatische redenen geïnformeerd heeft om de argumentatie van de weigeringsbeslissing aan te vechten. Dat uw echtgenote in eerste instantie dergelijke gebrekkige verklaringen aflegde blijft onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas en asielmotieven.

Overigens kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw echtgenote op het CGVS afgelegd hebben met betrekking tot de dreigtelefoon van A.S.. Zo verklaarde u dat A. S. zich tijdens het gesprek voorstelde als een lid van Asaib en dat hij zei dat de vier personen die op de luchthaven aangehouden werden, evenals de wapens die in beslag genomen werden, tot hen behoorden, waardoor u een probleem voor uzelf bezorgd had (CGVS II, p. 16). Uw echtgenote daarentegen beweert dat A.S. een lid is van Kataib Hamza en hij tegen u gezegd zou hebben dat de personen die meegenomen werden opnieuw vrijgelaten moesten worden (zie gehoorverslag X R. K. G. II, p. 7). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling een andere versie van het gebeuren geven. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenote onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de militie 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi'. Wat betreft de dreigbrief die u in dit verband voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze dreigbrief op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven is het ook hoogst eigenaardig dat het logo op deze dreigbrief, twee gekruiste zwaarden, geenszins overeenstemt met het officiële logo van 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', hetgeen verder doet twifelen aan de authenticiteit van deze dreigbrief. Een dergelijk stuk kan eenvoudigweg via tekstverwerking zijn opgesteld, door om het even wie. Het stuk is bovendien ongedateerd. Evenmin kunnen de foto's van uw huis uw geloofwaardigheid herstellen. Deze kunnen bovendien door om het even wie, waar of wanneer zijn gemaakt en hebben aldus geen bewijswaarde.

Tot slot beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent en u omwille van uw desertie op 28 juni 2016 bij verstek door de militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 9-12). Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat u beweert dat u enkel en alleen gedeserteerd bent omwille van de problemen die u gekend zou hebben met de militie 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' (CGVS II, p. 11-12 en 20; CGVS III, p. 9-11). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er aan deze problemen geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen, kan uw desertie omwille van deze problemen evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Wat er ook van zij, het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend op basis van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen uitzonderlijke straf heeft gekregen en een andere luitenant-kolonel van de militaire inlichtingendienst die op hetzelfde moment gedeserteerd zou zijn ook dezelfde straf gekregen zou hebben. Op het moment dat u deserteerde wist u bovendien dat u een straf riskeerde, u had zelfs vermoed dat u een strengere straf ging krijgen dan degene die u uiteindelijk zou zijn uitgesproken (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 11).

U geeft aan omwille van uw desertie bij verstek veroordeeld te zijn geweest tot een celstraf van vijf jaar en vreest bij een terugkeer naar Irak bijgevolg ook effectief in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS III, p. 9-12). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat strafvervolgning omwille van desertie in se geen vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft de documenten die u voorlegt om uw desertie te staven, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS, "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus zéér gering.

Voorts geeft u nog aan dat de tolk op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud tegen u gezegd had dat zij haar best gedaan had om uw verklaringen samen te vatten zodat u meer tijd had (CGVS III, p. 2). Dit is echter louter een post-factum bewering van uwentwege die u verder op geen enkele wijze kan staven en waar bijgevolg ook geen geloof aan gehecht kan worden. U maakte tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS hier immers geen melding van. U beweert dat u dit niet vermeld had omdat u ervan uitging dat de protection officer van dienst niets kon doen (CGVS III, p. 2). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen, eens te meer daar in het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud duidelijk benadrukt werd dat u direct iets moest laten weten als u de vragen niet begreep, u de tolk niet verstond of er eender welke onduidelijkheid was (CGVS II, p. 2).

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de medische attesten betreffende de psychische toestand van uw echtgenote. Uit de medische documenten die u neerlegt en uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij problemen heeft met haar geestelijke gezondheid (zie gehoorverslag X R. K. G.b II, p. 3). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat uw echtgenote, omwille van haar medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze haar procedure te doorlopen en deel te nemen aan de verschillende interviews. Uw echtgenote heeft tijdens haar gesprekken op het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat zij, omwille van haar gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Zij formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren, die op normale wijze hebben plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld. Bovendien gaf uw echtgenote tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat het ondertussen al beter ging met haar (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier CGVS).

Deze psychische problemen van uw echtgenote doen echter geen afbreuk aan de hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De ingeroepen medische problemen van uw echtgenote houden ook geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft,. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraqi Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de

ordehandhaving in Bagdad. Deze sjjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjjiitische milities dan sjjieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R. K. G. X (verder: verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u van uw geboorte in de wijk Mashtal woonde. In 1987 verhuisde u naar Nawab Dabath en na uw huwelijk in 2003 ging u in Bagdad Al-Jadida wonen. In 2008 keerde u terug naar Nawab Dabath, waar u verbleef tot vlak voor uw vertrek uit Irak. De laatste dagen voor uw vertrek verbleef u bij uw schoonfamilie in Bagdad Al-Jadida.

U heeft uw middelbare studies in 2010 of 2011 beëindigd en heeft nooit gewerkt. In 2003 huwde u met S. (X S. S. M., CG 15/23010 en OV 8.115.399) en samen hebben jullie twee kinderen, A. en M.. Zowel uw man als kinderen verblijven momenteel in België en hebben hier samen met u asiel aangevraagd.

Uw moeder (X J. A. A., CG 15/22993B en OV 8.115.341) en halfbroers M. (X M. S. K., CG 15/22991 en OV 8.115.338) en B. (X B. S. K. CG 15/31490 en OV 8.154.380) verblijven ook in België en hadden hier eveneens asiel aangevraagd. In het kader van hun asielaanvragen werd voor hen echter reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Uw echtgenoot werkte in Irak op de academie van de militaire inlichtingendienst, waar hij verantwoordelijke was van officiers die mensen moesten controleren. Begin augustus 2015 werden er echter militieleden betrapt op wapensmokkel. Omdat uw echtgenoot deze militieleden verklikt had, werd hij door deze militie bedreigd en onder druk gezet om die mensen vrij te laten. Op 8 augustus 2015 was u samen met uw echtgenoot onderweg naar het ziekenhuis voor een neusoperatie, toen personen in een andere auto hun pistolen op jullie gericht hadden. Jullie waren echter kunnen ontkomen en dezelfde dag, rond 21u 's avonds, werd uw echtgenoot opgebeld door een zekere A. S.. Die A. S. bleek tot Kataib Hamza te behoren en bedreigde uw man, hij zei dat de personen die meegenomen werden vrijgelaten moesten worden. Op 14 augustus 2015 hadden jullie thuis een dreigbrief van Kataib Hamza in de garage gevonden. In die dreigbrief stond dat uw man een collaborateur is en dat hij het huis binnen de 24u moest verlaten. Hierop hebben jullie het huis ook effectief verlaten en bent u naar uw schoonouders gegaan. Op 16 augustus 2015, een dag voor uw man, bent u samen met uw kinderen naar Erbil (Noord-Irak) vertrokken. Van Turkije reisde u uiteindelijk verder naar België, waar u op 1 september 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Omdat uw echtgenoot gedeserteerd is uit zijn dienst is er een vonnis tegen hem uitgesproken en riskeert hij opsluiting.

Op 9 november 2017 werd er door het CGVS in uw hoofde een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd deze beslissing op 25 september 2018 echter door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigd, waarna uw verzoek werd teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

U werd vervolgens uitgenodigd voor een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 14 november 2018. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweert u dat uw echtgenoot in Irak bedreigd werd door 'Kataib Hamza ibn Abed Al- Mutallib', een kleine groepering die behoort tot de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mehdi'. Beiden zouden tot 'Asaib Ahl al-Haqq' behoren. U geeft aan dat uw echtgenoot geweigerd had met hen samen te werken en zij jullie gezin zullen vermoorden bij een terugkeer naar Irak. Daarenboven zou uw echtgenoot op 28 juni 2016 tot een gevangenisstraf van vijf jaar zijn veroordeeld omdat hij gedeserteerd is.

U beroept zich op de documenten die door uw echtgenoot voorgelegd werden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo bleek u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 14 november 2018 hoogzwanger te zijn, waardoor u een lokaal voor persoonlijk onderhoud op het gelijkvloers werd aangeboden. Daarenboven legde u een attest voor waaruit blijkt dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS III, p. 3-4 en 7). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. U gaf bovendien zelf aan dat u zich op het moment van het persoonlijk onderhoud op het CGVS beter voelde dan ten tijde van de opmaak van de desbetreffende medische attesten (CGVS III, p. 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (X S. S. M., CG 15/23010 en OV 8.115.399) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen, deze luidt als volgt:

"Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u door verschillende militairen gevraagd werd hen te helpen met informatie over de militaire inlichtingendienst en zij u ook vroegen om hen te helpen met corruptie binnen de militaire inlichtingendienst, hetgeen u weigerde. Hierbij verklaarde u ook dat de corruptie bijvoorbeeld om wapendiefstal ging, waarbij gearresteerde terroristen uw hulp vroegen om vrij te komen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens de gehoren op het CGVS haalt u echter aan dat de problemen die hebben geleid tot uw vertrek uit uw land van herkomst voortkomen uit een héél concreet incident op de luchthaven van Bagdad, waarbij u de opdracht gegeven had om leden van de milizie 'Kataib Hamza' te arresteren omdat zij betrapt waren op wapensmokkel (CGVS II, p. 12-13), een heel concrete gebeurtenis waarover u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén enkel woord heeft gerept. Dit incident op de luchthaven is echter hét kernelement van uw asielrelaas, de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van A.S., de dreigbrief, de brandstichting van uw huis én de moord op uw broer zouden hier immers een rechtstreeks gevolg van zijn (CGVS II, p. 11-20). Dat u nét deze gebeurtenis onvermeld laat bij de DVZ is wel heel frappant. Hoewel u verklaart dat u bij uw interview op de DVZ niet de kans kreeg om alles in details te vertellen en er maar een kwart van wat u zei genoteerd werd, geeft u wel aan dat u er kort en samenvattend alle redenen hebt kunnen vertellen die de aanleiding gaven tot uw vertrek (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 3). Deze uitleg kan echter geenszins een verklaring vormen voor het niet vermelden van bovenstaand incident bij de DVZ. Vooreerst gaat het hier allerm minst om details en ten tweede is het hoogst onwaarschijnlijk dat de interviewer van dienst naliet een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas te noteren indien u dit daadwerkelijk vermeld zou hebben. Daarenboven maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS wel melding van wapendiefstal, maar gaf u hier enkel bij aan dat gearresteerde terroristen uw hulp vroegen om vrij te geraken. Dit komt echter geenszins overeen met uw verklaringen op het CGVS, waarbij u aangaf dat er net op basis van uw initiatief mensen gearresteerd werden voor wapendiefstal (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en CGVS II, p. 12-13).

Voorts maakte u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS evenmin melding van de mislukte aanval op uw auto, de dreigtelefoon van A.S. en de brandstichting van uw huis, elementen die u tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS wel nadrukkelijk aanhaalt (CGVS I, p. 4-5 en 23-24, en CGVS II, p. 11-20). Andermaal dient er geconcludeerd dit te worden dat dit géén details, maar wel cruciale elementen binnen uw asielrelaas betreft en dat het niet-vermelden ervan totaal niet aan een gebrek aan tijd kan te wijten zijn aangezien van uw redelijkerwijze kan worden verwacht dat u zo'n incidenten ogenblikkelijk zou aanhalen. Zoals uit bovenstaande blijkt, stapelt u de discrepanties op doorheen uw opeenvolgende verklaringen, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Zo beweert u immers dat u gevisieerd en bedreigd werd door Kataib Hamza en geeft u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hun volledige naam 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' is, waarvan Hussam Al-Aboudi de verantwoordelijke is (CGVS III, p. 7). Het is echter hoogst opmerkelijk dat u beweert dat Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi u in 2015 viseerde en bedreigde.

Uit de informatie die teruggevonden kon worden blijkt immers dat deze militie pas in 2016 opgericht werd, hetgeen bevestigd lijkt te worden door het gegeven dat hun eerste Facebookpost eveneens dateert van 2016 (zie administratief dossier CGVS). Dat u aangeeft bedreigd geweest te zijn door deze militie nog vooraleer deze militie opgericht werd is bijzonder frappant en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uit de beschikbare informatie blijkt evenzeer dat er sinds 2018 geen informatie over deze militie meer teruggevonden kan worden en volgens een ex-lid zou de groepering ondertussen ook ontbonden zijn. Het gegeven dat het laatste bericht op de Facebookpagina van deze groepering dateert van 14 december 2017 lijkt dit andermaal te bevestigen (zie administratief dossier CGVS). Dat u op geen enkel moment aanhaalt dat deze groepering ondertussen opgehouden heeft te bestaan en u uw vrees blijft ophangen aan deze groepering, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

Verder zijn uw verklaringen over de groepering die u bedreigde allesbehalve overtuigend. Vooreerst beweerde u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS enkel dat u door 'Kataib Hamza' bedreigd werd, maar kon u verder weinig tot niets zeggen over deze groepering. Zo kon u niet zeggen wie hun leider was, wat hun logo was, waar zij voor stonden of wat hun objectief was. U gaf zelfs aan dat u op geen enkel moment getracht had om meer informatie over deze groepering te bekomen. U slaagde er enkel in te zeggen dat zij verbonden waren met A. (CGVS II, p. 14). In uw eerste weigeringsbeslissing, dd. 9 november 2017, werd bijgevolg ook geconcludeerd dat uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde de geloofwaardigheid ondermijnden. Eens te meer daar van iemand die quasi zijn hele professionele loopbaan bij de Iraakse veiligheidsdiensten gewerkt heeft, zowel bij de politie op het Ministerie van Binnenlandse Zaken als bij de militaire inlichtingendienst van het Ministerie van Defensie, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij beter geïnformeerd is over de groepering die hem bedreigde of dat hij toch minstens zou trachten om hierover meer duidelijkheid te krijgen. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan bijkomende informatie opgezocht te hebben over de groepering die u bedreigde en beweert u dat u bedreigd werd door 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', een militie onder leiding van Hussam Al-Aboudi die verbonden zou zijn met A.. Eveneens legt u enkele bijkomende documenten voor met informatie over deze militie (CGVS III, p. 7-8). Dat u ondertussen wel informatie opgezocht heeft over de groepering die u bedreigd zou hebben doet echter niets af aan bovenstaande argumentatie. Dat u pas na de weigeringsbeslissing van 9 november 2017 informatie opgezocht heeft, toont immers aan dat u deze informatie louter om pragmatische redenen opgezocht heeft om de argumentatie van uw weigeringsbeslissing aan te vechten, hetgeen u zelf ook aangeeft (CGVS III, p. 8). Bijgevolg volstaat deze bijkomende informatie 'an sich' niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Uw bewering dat u enkel werkte op de inlichtingschool, u niet aan het verzamelen van informatie deed en u bijgevolg ook geen informatie had over de groepering die u bedreigde, kan evenmin overtuigen (CGVS III, p. 7). U had destijds immers evenzeer op het internet informatie kunnen opzoeken en uw netwerk en collega's hierover kunnen aanspreken, zoals u ondertussen wel gedaan zou hebben (CGVS III, p. 7-9).

Ten tweede is het ook hoogst eigenaardig dat u tijdens uw eerste twee gehoren op het CGVS enkel sprak over de militie 'Kataib Hamza', maar u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plots beweert dat het om 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' gaat en u hierbij aangeeft dat 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib' enkel een regiment is van de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' (CGVS III, p. 7). Gevraagd naar de reden waarom u niet eerder melding maakte van deze 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' geeft u aan dat u ervan uitging dat het CGVS zelf opzoekingen ging doen en het CGVS zich enkel gefocust heeft op de kleine groepering, niet op de hoofdorganisatie (CGVS III, p. 8). Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen, het is immers aan u om alle relevante feiten op te sommen en kenbaar te maken aan de asielinstanties. Bovendien kan er van u als verzoeker verwacht worden dat u de kansen die u krijgt om uw nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt wanneer deze zich voordoen. Dat u 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' in eerste instantie onvermeld liet en u enkel melding maakte van 'Kataib Hamza', terwijl u hiervan reeds op hoogte was en u dit bijgevolg reeds veel eerder had kunnen vermelden, doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met deze militie.

Alsook is het eigenaardig dat u beweert dat de militie die u bedreigde, 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', verbonden is mét en bevelen krijgt van Asaib Ahl al-Haq (CGVS III, p. 7-8), terwijl deze militie op hun Facebookpagina net aangeeft tot geen enkele militaire vleugel of factie te behoren (zie kopie in administratief dossier CGVS). Daarenboven is het ook hoogst bevreemdend dat u beweert dat 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' een militie is die bestaat uit duizenden gewapende leden (CGVS III, p. 10), terwijl uit de teruggevonden informatie blijkt dat deze groepering slechts een 150-tal strijders gehad zou hebben (zie landeninformatie in het administratief dossier CGVS).

Ook is het opvallend dat u beweert dat Kataib Hamza een kleiner regiment is binnen de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', maar noch in de teruggevonden informatie noch op de Facebookpagina van 'Liwa Ansar Al- Imam Al-Mahdi' melding gemaakt wordt van Kataib Hamza. Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u viseerde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw echtgenote (X R. K. G., CG 15/23010B en OV 8.115.399) tijdens haar eerste twee gehoren op het CGVS bijzonder weinig bleek af te weten van de door u aangehaalde bedreigingen, wat op zich ook alweer een heel merkwaardige vaststelling is. Zo slaagde uw echtgenote er niet in te preciseren wanneer uw problemen zijn begonnen, kon zij niets vertellen over problemen die u vóór augustus 2015 gehad zou hebben, wist zij niet tot welke militie de mensen die u had aangegeven voor wapensmokkel behoorden en kon zij niets zeggen over Kataib Hamza, de militie die aan de basis van jullie vertrek uit Irak zou liggen. Ook over de door u aangehaalde desertie kon uw echtgenote weinig tot niets zeggen. Hoewel zij beweerde dat er een vonnis tegen u werd uitgesproken wegens desertie en u opsluiting riskeert, diende zij het antwoord schuldig te blijven wanneer haar gevraagd werd wanneer het vonnis afgeleverd werd, wat er in het vonnis staat en hoelang u opgesloten dierde te worden (zie notities persoonlijk onderhoud X R. K. G. I, p. 6 en II, p. 5-8). Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor jullie vertrek dan toch wel hierna, en dit onder andere door zich te informeren bij haar echtgenoot, en dit al zeker in het kader van een lopende asielprocedure. Dat uw echtgenote zich voor haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS wel beter geïnformeerd had en meer gedetailleerde antwoorden en meer informatie kan geven over bovenstaande elementen van jullie asielrelaas (CGVS X R. K. G., p. 5-7) doet niets af aan bovenstaande argumentatie. Integendeel, dat uw echtgenote het klaarblijkelijk pas nodig vond zich beter te informeren nadat jullie reeds op 9 november 2017 een weigeringsbeslissing ontvangen hadden lijkt weinig oprecht en toont aan dat zij zich louter om pragmatische redenen geïnformeerd heeft om de argumentatie van de weigeringsbeslissing aan te vechten. Dat uw echtgenote in eerste instantie dergelijke gebrekkige verklaringen aflegde blijft onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van jullie relaas en asielmotieven.

Overigens kan er ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld worden tussen de verklaringen die u en uw echtgenote op het CGVS afgelegd hebben met betrekking tot de dreigtelefoon van A. S.. Zo verklaarde u dat A. S. zich tijdens het gesprek voorstelde als een lid van Asaib en dat hij zei dat de vier personen die op de luchthaven aangehouden werden, evenals de wapens die in beslag genomen werden, tot hen behoorden, waardoor u een probleem voor uzelf bezorgd had (CGVS II, p. 16). Uw echtgenote daarentegen beweert dat A. S. een lid is van Kataib Hamza en hij tegen u gezegd zou hebben dat de personen die meegenomen werden opnieuw vrijgelaten moesten worden (zie gehoorverslag X R. K. G. II, p. 7). Het is bijzonder opmerkelijk dat jullie onderling een andere versie van het gebeuren geven. Er kan immers verwacht worden dat u en uw echtgenote onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de militie 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi'. Wat betreft de dreigbrief die u in dit verband voorlegt dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat deze dreigbrief op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven is het ook hoogst eigenaardig dat het logo op deze dreigbrief, twee gekruiste zwaarden, geenszins overeenstemt met het officiële logo van 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi', hetgeen verder doet twifelen aan de authenticiteit van deze dreigbrief. Een dergelijk stuk kan eenvoudigweg via tekstverwerking zijn opgesteld, door om het even wie. Het stuk is bovendien ongedateerd. Evenmin kunnen de foto's van uw huis uw geloofwaardigheid herstellen. Deze kunnen bovendien door om het even wie, waar of wanneer zijn gemaakt en hebben aldus geen bewijswaarde.

Tot slot beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent en u omwille van uw desertie op 28 juni 2016 bij verstek door de militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 9-12).

Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat u beweert dat u enkel en alleen gedeserteerd bent omwille van de problemen die u gekend zou hebben met de militie 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' (CGVS II, p. 11-12 en 20; CGVS III, p. 9-11). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er aan deze problemen geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen, kan uw desertie omwille van deze problemen evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Wat er ook van zij, het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend op basis van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen uitzonderlijke straf heeft gekregen en een andere luitenant-kolonel van de militaire inlichtingendienst die op hetzelfde moment gedeserteerd zou zijn ook dezelfde straf gekregen zou hebben. Op het moment dat u deserteerde wist u bovendien dat u een straf riskeerde, u had zelfs vermoed dat u een strengere straf ging krijgen dan degene die u uiteindelijk zou zijn uitgesproken (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 11).

U geeft aan omwille van uw desertie bij verstek veroordeeld te zijn geweest tot een celstraf van vijf jaar en vreest bij een terugkeer naar Irak bijgevolg ook effectief in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS III, p. 9-12). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft de documenten die u voorlegt om uw desertie te staven, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS, "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus zéér gering.

Voorts geeft u nog aan dat de tolk op het einde van uw tweede persoonlijk onderhoud tegen u gezegd had dat zij haar best gedaan had om uw verklaringen samen te vatten zodat u meer tijd had (CGVS III, p. 2). Dit is echter louter een post-factum bewering van uwentwege die u verder op geen enkele wijze kan staven en waar bijgevolg ook geen geloof aan gehecht kan worden. U maakte tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS hier immers geen melding van. U beweert dat u dit niet vermeld had omdat u ervan uitging dat de protection officer van dienst niets kon doen (CGVS III, p. 2). Deze uitleg kan echter allesbehalve overtuigen, eens te meer daar in het begin van uw tweede persoonlijk onderhoud duidelijk benadrukt werd dat u direct iets moest laten weten als u de vragen niet begreep, u de tolk niet verstond of er eender welke onduidelijkheid was (CGVS II, p. 2).

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de medische attesten betreffende uw psychische toestand. Uit de medische documenten die u neerlegt en uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij problemen heeft met haar geestelijke gezondheid (zie gehoorverslag A.M. R. K. G. II, p. 3). Dit wordt op zich niet betwist. Uit de voorgelegde documenten blijkt echter nergens dat uw echtgenote, omwille van haar medische toestand, niet in staat zou zijn geweest op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze haar procedure te doorlopen en deel te nemen aan de verschillende interviews. Uw echtgenote heeft tijdens haar interviews op het CGVS overigens ook zelf nergens aangehaald dat zij, omwille van haar gezondheidssituatie, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Zij formuleerde ook geen bezwaar tegen het plaatsvinden van de interviews, die op normale wijze hebben plaatsgevonden en waarbij er geen problemen werden vastgesteld. Bovendien gaf uw echtgenote tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS ook aan dat het ondertussen al beter ging met haar (zie notities van het persoonlijk onderhoud in uw administratief dossier CGVS).

Deze psychische problemen van uw echtgenote doen echter geen afbreuk aan hierboven reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De ingeroepen medische problemen van uw echtgenote houden ook geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw nationaliteit, herkomst, familiesamenstelling en werkzaamheden aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya . Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De heroovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units

(PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig. De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen de navolgende bepalingen schenden: artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, omgezet naar Belgisch recht door de wet van 26 juni 1953; artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Verzoekende partijen halen aan dat zij niet de kans gekregen hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om in detail te treden, beamen dat het voorval op de luchthaven bezwaarlijk kan gezien worden als een detail maar benadrukken dat hun geen kans werd gegeven om dieper in te gaan op hun vrees voor vervolging. *“Uit de verklaringen hierboven kan men afleiden dat verzoekende partij begon met de vrees vanwege de militaire wetgeving uiteen te zetten. Zodra verzoekende partij wou overgaan tot het uitleggen van haar vrees voor vervolging door een militie moest zij haar relaas daar stoppen en er werd haar verzekerd dat zij op het CGVS de kans zou krijgen om hier uitgebreid over te vertellen, waardoor verzoekende partij haar relaas abrupt moest stopzetten. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk kwalijk genomen worden nagelaten te hebben het incident op de luchthaven te vermelden tijdens haar interview op de DVZ, vermits haar hiertoe geen kans werd geboden.”* Verzoekende partijen wijzen erop dat zij dit hebben aangegeven tijdens de persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal maar dat verwerende partij het houdt op een te enge lezing van hun gegeven verklaringen en opmerkingen. Verzoekende partijen concluderen dat de zogenaamde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen niet deugdelijk zijn en verweerder een gebrekkige motivering heeft gehanteerd. Verzoeker wijst op het feit dat zijn vrouw wel degelijk tijdens haar interview op de DVZ melding maakte van eerdere gebeurtenissen, een element dat de tegenpartij niet in beschouwing neemt.

Verzoekende partijen betwisten voorts de beoordeling van verwerende partij over de militie die verzoeker bedreigde. Verzoekende partijen argumenteren dat de bronnen gebruikt door verwerende partij niet objectief zijn, dat verzoeker niet kwalijk kan genomen worden slechts over summiere informatie te beschikken over de specifieke militie 'Kataib Hamza' en dat verzoekende partijen in het kader van hun derde persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben getracht bijkomende informatie aan te leveren over de militie die hun bedreigt. *“Verzoeker wenst desbetreffend op te merken dat de militie 'Kata'ib Hamza' een recent gevormde tak is van de meer bekende militie 'Asa'ib Ahl al-Haq, waarover verzoeker wel informatie gaf. Verzoeker kan dan ook niet kwalijk genomen worden dat hij slechts over summiere informatie beschikte over deze specifieke militie, gezien hun geringe bekendheid en hun relatief jong bestaan. Wat betreft de opmerking van de tegenpartij, namelijk dat men kan verwachten van verzoeker,*

gezien zijn professionele achtergrond, dat hij getracht zou hebben om meer informatie in te winnen, wenst verzoeker er op te wijzen dat hij het land verliet enkele dagen na het vinden van de dreigbrief die van 'Kata'ib Hamza' uitging. Op dat moment was verzoekers' enige prioriteit het in veiligheid brengen van zichzelf en zijn familie.[...] Verzoeker wenst op te merken dat de tegenpartij hier voorbij gaat aan het feit dat op de stempel die zich op de reeds eerder neergelegde dreigbrief bevindt de naam Liwa Ansar Al-Imam Al- Mahdi wordt vermeld, zoals ook werd aangehaald door verzoeker tijdens zijn derde gehoor (zie supra). Dit toont op zijn minst aan dat de tegenpartij heeft nagelaten om de dreigbrief op degelijke wijze te onderzoeken, immers, indien dit wel het geval had geweest dan had zij deze naam aangetroffen op de stempel en hierover vragen kunnen stellen aan verzoekende partij. Het feit dat verzoekende partij oorspronkelijk praatte over Kataib Hamza, hoeft niet te verwonderen vermits het net dit regiment was waarmee verzoekende partij problemen had, zoals ook duidelijk blijkt uit de gegeven verklaringen. [...] Verzoeker volhardt in zijn verklaringen, met name dat Kataib Hamza een regiment is van de militie Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi, wat duidelijk blijkt uit het feit dat de naam Kataib Hamza vermeld wordt in de hoofdding van de door hem neergelegde dreigbrief en de naam Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi prijkt op de stempel die op die brief werd aangebracht.”

Verzoekende partijen besluiten dat een gebrekkig onderzoek werd gevoerd naar de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' en het regiment 'Kataib Hamza'.

Verzoekende partijen betwisten vervolgens dat er tussen verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd. Verzoekende partijen wijzen er vooreerst op dat verzoekster psychische problemen heeft.

Verzoeker stelt dat hij verzoekster doelbewust niet van alle details op de hoogte brengt om haar niet extra te belasten. Verzoekster kon tijdens de eerste twee persoonlijke onderhoudsweinig antwoorden omwille van verzoekers situatie in Irak en zijn functie als militair.

Verweerder houdt, door te stellen dat men van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan verwachten dat zij op de hoogte is van de redenen waarom zij dit dient te doen, geen rekening te houden met het bestaande culturele verschil tussen Westerse personen en mensen uit Irak. *"Het weze duidelijk dat mevrouw, in beschouwing nemend dat zij aan een psychische aandoening lijdt, alles behalve overtuigend antwoord en niet zeker is van haar antwoord. Dit in combinatie met de gebrekkige kennis die zij heeft, vanwege het feit dat haar echtgenoot haar tracht te beschermen en niet verder te belasten, en het feit dat beide groeperingen innig verbonden zijn kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de asielmotieven."*

Verzoekende partijen verwijzen naar de principes inzake het voordeel van de twijfel.

Verzoekende partijen verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, de ondoeltreffendheid van de bescherming door de autoriteiten, alsook de persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoekers die maken dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden toegekend op basis van hun herkomst uit Bagdad.

2.1.2. Verzoekers brengen op 14 oktober 2019 een aanvullende nota bij. Deze nota bevat een psychologisch attest van 26 september 2019 voor verzoeker, een psychologisch attest van 3 oktober 2019 betreffende verzoekster en een krantenartikel van 15 januari 2019 van Al Arabya.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *"Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights"*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *"Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie"*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *"Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk"*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekers aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekers samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.4. Verzoeker voert aan dat hij bij DVZ niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn verhaal te doen waardoor het incident op de luchthaven niet werd vermeld.

De Raad stelt vast dat uit de lezing van de vragenlijst niet kan worden afgeleid dat verzoeker zijn verklaringen op de DVZ abrupt moest stopzetten.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de nota van 26 juli 2019 stelt:

"Verwerende partij benadrukt dat er in de bestreden beslissing wel duidelijk rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekende partij over het onderhoud op de DVZ.

Vooreerst werd er in de huidige bestreden beslissing rekening gehouden met het arrest nr. 209 996 d.d. 25 september 2018 van de Raad. Uit dit arrest bleek dat verwerende partij bij de beoordeling van de tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen op de DVZ en op het CGVS niet afdoende rekening had gehouden met de opmerkingen en antwoorden van verzoekers op de vraag of hun verklaringen op de DVZ op het einde werden voorgelezen (CGVS I verzoeker, p. 3). Verwerende partij benadrukt dat de huidige bestreden beslissing geen verwijzing maakt naar het al dan niet voorlezen van de vragenlijst. Verwerende partij wijst er echter op dat er nog steeds andere, zeer prangende en frappante, vaststellingen blijven bestaan waardoor de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de DVZ en het CGVS niet weerlegd kunnen worden door de verklaringen geboden in het verzoekschrift en tijdens de persoonlijke onderhouden en deze dus als vaststaand moeten worden beschouwd..

Bij de beoordeling van de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen werd er, in tegenstelling tot wat verzoekende partij aanbrengt, volgens verwerende partij wel degelijk afdoende rekening gehouden met de opmerkingen en antwoorden van verzoekers over hun onderhoud op de DVZ. Zo vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker aangaf dat hij op de DVZ geen kans kreeg om alles in detail te vertellen en slechts een kwart werd genoteerd. De uitleg van verzoekende partij kon echter niet aanvaard worden om redenen uiteengezet in de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst erop dat het concrete incident op de luchthaven, waarbij verzoeker de opdracht gaf om leden van de militie 'Kataib Hamza' te arresteren, geen detail betreft, maar het kernelement van zijn relaas. Van verzoekende partij mag, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in de asielprocedure de kern van haar relaas aanbrengt en de instanties in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Dat verzoeker net naliet de gebeurtenis op de luchthaven, waaruit de beweerd verdere problemen van verzoeker voortvloeien, te vermelden op de DVZ is heel frappant. Voor wat betreft verzoekers opmerking dat slechts een kwart werd genoteerd, stelt de bestreden beslissing duidelijk dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de interviewer van dienst zou nagelaten hebben om dergelijk essentieel element (het incident op de luchthaven) niet te noteren indien verzoeker dit zou vermeld hebben."

Hierbij voegt zich de vaststelling dat, naast het niet-vermelden van het incident op de luchthaven, de voorliggende bestreden beslissing ook terecht vaststelt dat verzoekers verklaringen op de DVZ inconsistent zijn met wat hij op het CGVS verklaarde. Op de DVZ maakte verzoeker op de vraag naar corruptie melding van "Bijvoorbeeld wapendiefstal" en gaf verzoeker verder aan dat gearresteerde terroristen zijn hulp vroegen om vrij te geraken (administratief dossier, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is strijdig is met zijn verklaringen op het CGVS waar verzoeker aangaf dat er net op zijn initiatief mensen gearresteerd werden voor wapendiefstal (gehoor CGVS II, p. 12-13). Indien verzoeker kort en samenvattend maar zonder details zijn verklaringen kon afleggen op DVZ, zoals ook door verzoeker werd aangegeven op het CGVS (gehoor CGVS I verzoeker, p. 3 en gehoor CGVS II verzoeker, p. 3), kan minstens verwacht worden dat de kern van de samenvatting consistent is met het relaas op het CGVS, wat *in casu* niet het geval is.

De loutere bewering dat verzoeker op de DVZ niet de mogelijkheid had om dieper in te gaan op zijn verklaringen kan evenmin afbreuk dat aan de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS evenmin melding van de mislukte aanval op zijn auto, de dreigtelefoon van A. S. en de brandstichting van zijn huis. Dit zijn elementen die verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS wel nadrukkelijk aanhaalt (gehoor CGVS I, p. 4-5 en 23-24, en gehoor CGVS II, p. 11-20). Dit betreffen cruciale elementen binnen verzoekers relaas; het niet-vermelden ervan kan niet aan een gebrek aan tijd te wijten zijn aangezien redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij dergelijke incidenten ogenblikkelijk zou aanhalen. Uit de bijkomende vraagstelling in de Vragenlijst ("Over welke corruptie gaat het?", vragenlijst punt 3.5.) blijkt volgens de Raad andermaal dat verzoeker wel degelijk tijd en ruimte werd gelaten om de essentiële elementen van zijn voorgehouden problemen te vermelden bij het invullen van de Vragenlijst.

2.2.5. Verzoeker betwist de correctheid van de informatie die door verweerder wordt gebruikt aangaande militie die hem bedreigde. Hij voert aan dat de bronnen van verweerder niet objectief zijn, dat verzoeker niet kwalijk kan genomen worden slechts over summiere informatie te beschikken over de specifieke militie 'Kataib Hamza' en dat hij in het kader van zijn derde persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft getracht bijkomende informatie aan te leveren over de militie. Volgens verzoeker is er een gebrekkig onderzoek gevoerd naar de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' en het regiment 'Kataib Hamza'.

De Raad stelt vast dat verweerder in de nota terecht benadrukt dat verzoeker tijdens de eerste twee gehoren op het CGVS, daterend van voor het vernietigingsarrest van de Raad, in zijn verklaringen op geen enkel ogenblik zelf de naam van de hoofdorganisatie/hoofdmilitie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' liet vallen.

Verzoeker sprak enkel en alleen over bedreigingen van de militie met naam 'Kataib Hamza'. Hoewel verzoeker ruimschoots werd gevraagd tijdens zijn tweede onderhoud meer uitleg en informatie te geven over Kataib Hamza, de militie die hem bedreigde, heeft verzoeker nergens vermeld dat 'Kataib Hamza' een regiment van 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' zou zijn. Verzoeker verklaarde louter en alleen te vermoeden dat Kataib Hamza behoorde tot de militie Asaib Ahl al-Haq (AAH) omdat iemand van AAH hem had gecontacteerd en verklaarde dat Hamza één van de brigades is die bij AAH aangesloten is (gehoor CGVS II verzoeker, p. 13-14). Verzoeker komt na de vernietiging van de eerste beslissing van verweerder, waarbij de Raad in het arrest aangaf meer informatie te wensen over de specifieke militie 'Kataib Hamza', plotseling op de proppen met de uitleg dat 'Kataib Hamza' een regiment (Kataib) is dat behoort tot de brigade (Liwa) 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' en informatie neerlegt van deze laatstgenoemde militie (gehoor CGVS III verzoeker, p. 6-9), is bijgevolg een *post-factum* verklaring. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van iemand die jarenlang bij de militaire inlichtingendienst heeft gewerkt, dit niet eerder zou geweten hebben, laat staan dat dat hij dit niet eerder kon melden.

De bestreden beslissing concludeert terecht dat de informatie aangebracht door verzoeker na de weigeringsbeslissing van 9 november 2017 duidelijk aangeeft dat de informatie louter om pragmatische redenen werd opgezocht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij deze informatie niet eerder kon aanbrengen. Het is niet aannemelijk dat slechts de promotie van een vriend en diens nieuwe functie er toe leidt dat verzoeker meer informatie kon verkrijgen over de militie die hem bedreigde. Verzoekers jarenlange dienst bij de militaire inlichtingendienst mede in acht genomen is het niet overtuigend dat hij niet via eerdere/andere contacten informatie kon bekomen over de militie die hem beweerdelijk zou hebben bedreigd.

Inzake het aangevoerde gebrek aan onderzoek over de bijgebrachte dreigbrief, onderschrijft de Raad na lezing van de stukken in het administratief dossier hetgeen verweerder in de nota stelt, met name: *"Bovendien heeft verwerende partij de dreigbrief wel degelijk onderzocht en werden hierover vragen gesteld aan verzoeker. Zo stelde verwerende partij vast dat - hoewel verzoeker aangaf dat het om een originele dreigbrief ging - de handtekening, stempel en de rest van het document geprint is (CGVS I verzoeker, p. 20-21). Bovendien blijkt uit de antwoorden van verzoeker dat hij niet wist van wie deze brief afkomstig was en beweerde dat er geen naam op de dreigbrief geschreven stond. Vervolgens vroeg de protection officer aan verzoeker om de naam op de brief te lezen. Er stond 'Liwa (brigade) al-sar al-Mehdi'. Verzoeker werd dus reeds gedurende het allereerste persoonlijk onderhoud gewezen op de naam op de door hem neergelegde dreigbrief, maar verzoekers antwoorden gingen niet verder dan dat hij werd bedreigd door AAH (CGVS I verzoeker, p. 20-21). Voorts hoeft het geen betoog dat de bewijswaarde van een dreigbrief zeer gering is, zoals ook reeds in de bestreden beslissing werd vastgesteld"*.

Verzoeker voert aan dat de Facebookpagina geen objectieve bron is. Hieromtrent blijkt dat verzoeker zelf gegevens van Facebook over de 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' heeft aangebracht om zijn relaas te staven (map documenten, stuk 40). Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid dat bijkomend onderzoek werd gedaan naar de gegevens op de desbetreffende Facebookpagina en dat dit in overweging werd genomen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat een Facebookpagina die door eender wie kan worden aangemaakt.

Waar verzoeker stelt dat hij geen kennis kon nemen van de informatie in het artikel *"From Iraq to Syria: the Story of Mustafa Ali al-Aboudi"* aangezien dit artikel slechts na het tweede persoonlijk onderhoud werd gepubliceerd, stelt de Raad vast dat dit niet inhoudt dat verzoeker zelf geen informatie kon vergaren en neerleggen over de militie en personen die hem bedreigden.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een screenshot van een video van YouTube van 2015 van de aanhangers van Imam Al Mahdi.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting geen opmerkingen aanvoert ten aanzien van de stelling van verweerder in de nota en waarin verweerder argumenteert als volgt: *"Waar de informatie in de bestreden beslissing erop wees dat de militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' nog niet bestond in 2015 toen verzoeker werd bedreigd, tracht verzoekende partij aan de hand van een afprint van een video op YouTube gepubliceerd op 9 maart 2015 het tegendeel te staven."*

Volgens de vertaling van de video toegevoegd aan het verzoekschrift gaat het om "la mobilisation populaire (Al Hashd al Shaabi) et la résistance partisans de l'Imam Al Mehdi". De door verzoeker aangebrachte vertaling is correct en kan worden aanvaard. Echter, na verificatie van de exacte transcriptie van het Arabisch naar het Latijnse schrift met een tolk blijkt dat hieruit niet kan afgeleid worden of de video verwijst naar de concrete militie 'Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi'.

De transcriptie 'Al-Haschd Al-Cha'bi Wal. Mouqawama Ansar Al-Imam Al-Mahdi' bevat immers niet het woord 'Liwa' (brigade) en kan verwijzen naar eender welke groep die sympathieën heeft voor Al-Imam Al-Mehdi. Verzoeker legt aldus geen informatie neer die een ander licht kan werpen op de beschikbare informatie in bestreden beslissing."

De Raad sluit zich derhalve aan bij het voormeld standpunt van verweerder.

2.2.6. Verzoekers betwisten dat er tussen verzoeker en verzoekster tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd. Zij wijzen er op dat verzoekster psychische problemen heeft, dat verzoeker verzoekster doelbewust niet van alle details op de hoogte brengt om haar niet extra te belasten. Verder verwijst verzoeker naar de situatie in Irak en zijn functie als militair bij de inlichtingendienst en dat er bij de beoordeling door verweerder geen rekening werd gehouden met culturele verschillen tussen Westerse personen en mensen uit Irak.

Hieromtrent stelt de Raad vast dat dat de psychische problemen van verzoekster op zich niet worden betwist. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat de psychische problematiek van verzoekster een belemmering zou vormen om haar terdege op de hoogte te stellen over de vluchtmotieven en dat haar psychische toestand een reden is voor haar gebrekkige kennis over de aangehaalde bedreigingen. Tevens blijkt dat verzoekster wel kennis had over bepaalde gegevens en details (de bedreigingen afkomstig van 'Kataib Hamza', dat een zekere A. S. verzoeker had bedreigd via de telefoon, dat verzoeker werd veroordeeld na zijn desertie en het vonnis daaromtrent). Dergelijke informatie moet verzoekster dus wel van verzoeker te horen hebben gekregen. Bovendien blijkt uit het derde persoonlijke onderhoud dat de psychische problemen van verzoekster geenszins een belemmering vormden om informatie door te geven aangezien verzoekster wel beter geïnformeerd was en meer informatie en gedetailleerde antwoorden kon geven dan gedurende de eerste twee persoonlijke onderhouds.

Dat verzoeker als militair bij de inlichtingendienst niet alles aan zijn gezin zou vertellen kan geenszins als afdoende reden worden beschouwd om verzoekster niet te informeren over de redenen die aanleiding gaven tot het ontvluchten van hun land van herkomst.

Daargelaten de vaststelling dat het argument inzake culturele verschillen een blote bewering betreft, kan dit ook niet worden aangenomen aangezien het laten prevaleren van bepaalde gewoontes niet opweegt tegen de impact die de drastische beslissing heeft om zijn land van herkomst definitief te verlaten, ook op de echtgenote van verzoeker, waardoor in redelijkheid mag worden aangenomen dat ook zij in kennis was van de ware toedracht en de ernst van de voorgehouden problemen.

2.2.7. De bestreden beslissing stelt inzake verzoekers desertie wat volgt:

"Tot slot beweert u ook dat u van uw dienst gedeserteerd bent en u omwille van uw desertie op 28 juni 2016 bij verstek door de militaire rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 9-12). Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat u beweert dat u enkel en alleen gedeserteerd bent omwille van de problemen die u gekend zou hebben met de militie 'Kataib Hamza Ibn Abid Mutallib, Liwa Ansar Al-Imam Al-Mahdi' (CGVS II, p. 11-12 en 20; CGVS III, p. 9-11). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan er aan deze problemen geen geloof gehecht worden. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen, kan uw desertie omwille van deze problemen evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Wat er ook van zij, het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend op basis van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geen uitzonderlijke straf heeft gekregen en een andere luitenant-kolonel van de militaire inlichtingendienst die op hetzelfde moment gedeserteerd zou zijn ook dezelfde straf gekregen zou hebben. Op het moment dat u deserteerde wist u bovendien dat u een straf riskeerde, u had zelfs vermoed dat u een strengere straf ging krijgen dan degene die u uiteindelijk zou zijn uitgesproken (CGVS II, p. 20 en CGVS III, p. 11).

U geeft aan omwille van uw desertie bij verstek veroordeeld te zijn geweest tot een celstraf van vijf jaar en vreest bij een terugkeer naar Irak bijgevolg ook effectief in de gevangenis opgesloten te worden (CGVS III, p. 9-12). Er dient hier echter bij opgemerkt te worden dat strafvervolging omwille van desertie in se geen vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag uitmaakt.

Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft de documenten die u voorlegt om uw desertie te staven, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreffen, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS, "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde hiervan is dus zéér gering."

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen concrete betwisting wordt gevoerd aangaande de voorgaande motivering. Deze motivering, die steun vindt in het dossier, terecht en pertinent is, wordt derhalve door de Raad overgenomen.

2.2.8. De stukken die gevoegd zijn bij de aanvullende nota van 14 oktober 2019 kunnen de hogere vaststellingen niet wijzigen.

Het attest van P. Jacques is gebaseerd op verzoekers verklaringen. Dient te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Voorgaande vaststelling geldt ook voor het attest in hoofde van verzoekster. Hierbij voegt zich de vaststelling dat het niet betwist is dat verzoekster psychische problemen heeft doch kan nuttig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2.6.

De loutere vermelding van milities die actief zijn in Bagdad in het artikel van Al Arabya kan bezwaarlijk verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid herstellen.

2.2.9. Gelet op het voorgaande moet worden besloten dat de verklaringen van verzoekers niet samenhangend en aannemelijk bevonden zijn en in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor het verzoek; derhalve is niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

2.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.11.1. Verzoekende partijen verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, de ondoeltreffendheid van de bescherming door de autoriteiten, alsook de persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoekers die maken dat zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te worden toegekend op basis van hun herkomst uit Bagdad.

2.2.11.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen de opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

Waar verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie, blijkt dat de bestreden beslissingen een uitgebreide analyse bevatten van de veiligheidssituatie in Bagdad. De informatie waarnaar verzoekers verwijzen strookt met deze analyse; bijgevolg brengen verzoekers geen concrete informatie bij die deze analyse kan weerleggen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekers geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verwezen wordt naar de persoonlijke omstandigheid van soenniet-zijn als risico-verhogende persoonlijke omstandigheid in Bagdad, blijkt dat verzoeker sjiit is en verzoekster soenniet (cf. verklaringen DVZ). Te dezen blijkt uit niets dat een soennitische achtergrond van een persoon van uit een sjiitisch/soennitisch koppel een element is dat een verhoogd risico zou opleveren.

De psychische problemen kunnen evenmin aanzien worden als "*persoonlijke omstandigheden*" die maken dat verzoekers, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zouden lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS